e-Bubbels uit

Filosofenfontein

11 september 2020

Voorwoord

Beste lezers,

We kunnen jullie weer een mooie verzameling van artikels aanbieden in deze e-bubbels.
Er is genoeg variatie: te beginnen bij onze eerste viering in de kapel, na zovele maanden gesloten te zijn geweest. Daarnaast zijn er verslagen van de thuiskerkvieringen, een uitnodiging voor een stille wandeling en onze goed gevulde vaste rubrieken zoals 'op e-pero bij …', 'hoe zou het nog zijn met … ' en 'informatie en … '.

Veel leesplezier.

Graag uw bijdragen voor het volgende nummer vóór 22 september insturen naar info@filosofenfontein.be.

Jacqueline

Overwegingen op de vieringen

Eerste misviering, na meer dan vijf maanden

De volledige tekst van deze viering 'De weldadige kracht van een zachtmoedige omarming' staat op de website van Filosofenfontein onder recente vieringen.

Met wat meer zenuwen dan vroeger en in blijde verwachting trokken 40 parochianen vandaag naar Filosofenfontein.

Onze vreugde was niet onverdeeld, de pandemie is nog niet verdwenen, erger nog, velen onder ons zijn lichtjes depressief geworden omdat het einde nog niet in zicht is.

De lange brief van Rik over de maatregelen die genomen werden temperden onze verwachtingen: we moesten ruim op tijd komen, met mondmasker en buiten wachten tot we door vriendelijke stewards (Frank en Rik) naar onze plaats gewezen werden. De liedbundels lagen klaar voor enkelingen en ook voor bubbels van twee.

Maar de vriendelijke verwelkoming van Marcel maakte veel goed. Hij verzekerde ons ook dat er communie zou zijn voor wie dat wenste, nadat hijzelf de handen nog eens opnieuw zou ontsmetten.

We hadden al gemerkt dat twee ramen en de deur openstonden, een hint voor de volgende keer: warm genoeg aankleden is de boodschap.

Het grote orgel werd niet gebruikt, het wordt vernieuwd om ons later nog mee te laten genieten. Gelukkig hadden we het kleine nog en om ons blij te maken speelde Remi meestal op zijn trekzak.

Nog een verrassing: in de plaats van liedjes van een CD, zong een afgeslankt koortje van vier enkele prachtige liederen uit onze bundel. We mochten zelfs mee-neuriën achter ons mondmasker.

'Wie zou de hemel dragen' als intredelied kon ons helemaal troosten in deze droevige tijd.

In de lezingen, de homilie en de liederen stond één begrip centraal: 'de liefde'. Iedereen van ons heeft in deze moeilijke tijd wellicht ondervonden hoe belangrijk de liefdevolle betrokkenheid van de anderen is. In één van de liederen noemde Kris Gelaude het 'de zachtmoedige omarming' Wat een prachtige formulering!

Jef benadrukte dat de toestand niet alleen kommer en kwel is: allerlei nieuwe vormen van ontmoeting en viering ontstonden en ontstaan. Zoveel mogelijkheden om platgetreden paden te verlaten en ons geloofsleven te vernieuwen en uit te diepen.

Na al die maanden, een boodschap van hoop en liefde!

Daniëlle Auwaerts
Foto's: Rik Nuytten

e-Kaarsje

*Hieronder volgen de voorbeden uit de eerste misviering in deze coronatijd over **de welladige kracht van de zachtmoedige omarming**.*

Bidden we voor wie in deze tijden snakken naar menselijk contact en levensperspectief: kinderen in kansarme gezinnen, bejaarden die hun geliefden missen, jongeren die angstig zijn over de toekomst.

Bidden we voor wie in deze tijden met zachtheid en geduld, nabijheid bieden aan wie nood heeft aan bemoediging: leerkrachten, zorgkundigen, therapeuten in Tejo, mensen van goede wil.

Bidden we voor de bevolking van Wit-Rusland en voor de velen elders in de wereld die met blote handen ingaan tegen de brute macht van dictators …

Bidden we voor wie in deze tijden mensen - veraf en dichtbij - een plaats geven in hun hart: de wakenden onder de sterren, die niet kúnnen, niet wíllen geloven dat van de liefde één korrel vergaat.

Huiskerk, tuinkerk, wandelkerk …

Verslag huiskerkviering in Het Schrijn, 30 augustus 2020

Op een zonnige zondagmorgen verzamelden we met 13 kapelgenoten op het gastvrije terras van Het Schrijn in Herent. De viering werd voorbereid en gestalte gegeven door vele bereidwillige handen. Rika en Ria bogen zich over de teksten, Annelieze, Annette, Remi en Jef V maakten er mee een verzorgde viering van.

De tekst van de bezinning vind je op de website van Filosofenfontein onder recente vieringen.

Aan de hand van Marcels'oproep in de e-bubbels van 31 juli en Paulus'brief aan de Romeinen (12,6-11) bleven we stilstaan bij wat voor ons het meest essentiële is in onze verbondenheid met de Boodschap en met de gemeenschap. Dit onder een motto ontleend aan een tekst van Catharina Visser: **'Wie luisterend leeft, hoort het Woord'.**

> *'Ik geloof dat in de Oerstilte alle geluid vervat ligt; alle geluiden moeten uit deze stilte zijn voortgekomen, als water uit een bron. Het ruisen van de vroegste prairies, het brullen van de dieren, het ritselen van de gewassen, en tenslotte het woord dat door mensen gesproken werd als antwoord op het Ene Woord dat al in het begin was, God. En dat de hele oerstilte gevuld moet hebben als het loutere bewustzijn van Alles.*
> *Dit woord spreekt zich uit in de binnenkant van de dingen, ook in ons eigen innerlijk. Wie luisterend leeft, kan het horen met zijn innerlijk oor. De grote wijzen der aarde hebben het gehoord. Jezus heeft het gehoord op een wijze dat hijzelf het Woord werd, er helemaal van vervuld en het uitstralend als de hoogste kennis en liefde.'*
>
> *(Uit 'Het ongebroken licht van liefde en mededogen' door Catharina Visser, Dabar-Luyten, 2013)*

'Wie luisterend leeft, hoort het Woord.'
Is het dat wat zin en troost brengt in Filosofenfontein?

We zijn een beetje zoals de apostelen die Jezus zien verdwijnen in de wolken en verweesd naar een lege hemel staren. Wat nu?

Jesaja spoort ons aan in het **lied 566**:
'Blijf niet staren op wat vroeger was'

We lezen uit de Handelingen, Romeinen 12, 6-11

De deelnemers werden uitgenodigd om bij het aansteken van een kaarsje hun antwoord op deze vraag aan te dragen. Iedereen bracht haar/zijn visie aan en had er duidelijk over nagedacht.

In de verdere toelichting werd Thomas Halik aangehaald in zijn essay in de Nederlandse krant Trouw: 'De coronacrisis is het moment voor de kerk om te veranderen.'

Iedereen nam deel aan de **gedachtenwisseling** die op deze uitspraken volgde.

Terwijl Remi ons schoonheid van muziek bracht, **deelden we het brood**.

Daarna hebben we **samen als slotgebed** het gedicht van Kris Gelaude gelezen:

Broodnodig

Zullen we maar een warme jas aantrekken
en terug de weg opgaan.
Zullen we maar achterlaten wat we wisten
en de leegte openlaten.
Zullen we maar zeeën overvaren
en werelden verbinden met elkaar.
Zullen we maar
bewogen luisteren en kijken
naar alles wat gaande houdt.
Zullen we maar adem en gedachten delen
omdat het broodnodig is.
Zullen we maar schroom betuigen
voor wat groter is dan wij.
Zullen we maar vertrouwensvol uitzien
dat iets kan geboren worden.
Zullen we maar?

(uit TGL, 76,1, p 136)

Tot slot **zegenden we elkaar** met het mooie Soefi-lied: 'Moge de zegen van God op je rusten'.

Ria Verschueren
Foto's: Annette Houbar

Viering in Het Schrijn, 30 augustus 2020

De corona crisis geeft ons de kans, de ruimte, om een aantal dingen te herbekijken, niet alleen in de kerken, maar ook binnen Filosofenfontein.
In twintig eeuwen is de wereld en ook het Christelijk geloof, (dat soms het voortouw neemt, maar meestal achterop hinkt aan de wereldlijke evoluties), sterk geëvolueerd.
Binnen het Christendom zijn uitwassen en aanwassen ontstaan, telkens met de bedoeling (al of niet geslaagd) trouw te blijven aan de oorspronkelijke boodschap van Jezus Christus. De aanpassingen aan de evolutie van de mensheid en de wereld zijn niet altijd even 'Christelijk' verlopen. Denk maar aan kruistochten, inquisitie, kolonialisme, holocaust, neo-kolonialisme, ...

Dat zouden zovele hoofdstukken kunnen zijn in een lijvig boek. En wat kunnen we daar de dag van vandaag uit leren, tenzij de weg gaan van mededogen, waar Karen Armstrong en vele anderen zozeer een lans voor breken? (Laat ons de wapens omsmeden tot ploegscharen …)

Maar Filosofenfontein zelf: vanwaar zijn wij gekomen (Jef gaf bij zijn kaarsje al een beetje een overzicht) en hoe moeten we nu verder?
Misschien gaat een deel van de vergelijking wel op: de boodschap van Jezus en de boodschap van Vaticanum II, met paus Johannes XXIII? De geest van de wet tegenover de letterlijke interpretatie ervan, meestal in het Latijn?
Nu, Tomas Halik heeft mij wel bijgebracht om dat concilie evenzeer in zijn plaats en context te (gedeeltelijk) relativeren (zie zijn boek Geduld met God).
De huis-, tuin-, kerkviering van vandaag riep ons op om ons te bezinnen over "Wat is belangrijk, wat wil je zeker houden en wat niet?"
En er kwamen reacties op: "Laten we ophouden met beschouwingen, en iets doen", tot "Ik ben geen doener ..." en de reactie erop vanuit de evangelietekst: "... elk naar de mate van het geloof die God ieder persoonlijk heeft toebedeeld"... en "de bijzondere genade die ieder van ons is geschonken. Wij zijn ledematen, op elkander aangewezen ...". Als uw liefde maar oprecht is, overwin je het kwade door het goede. Wat een schitterende tekst van Paulus aan de Romeinen.

In Jezus'tijd konden niet veel mensen lezen of schrijven. De meeste van zijn volgelingen en hijzelf ook, spraken Aramees. Een taal die niet meer bestaat. Verhalen vertellen was dus de beste manier om over te brengen wat je ten diepste beroerde.
Zelfs in de Middeleeuwen waren de meeste mensen nog 'ongeletterd', wat ons een schat van kunstwerken in kerken en elders heeft opgeleverd. De mensen werden onderricht via afbeeldingen (de Madeleine van Vezelay is daar een schitterend voorbeeld van).
Met het neerschrijven van verhalen gaat er al een deel van die verhalen verloren. Zo zal het ook wel met het neerschrijven van de Evangeliën het geval zijn. Maar tegelijk worden er daarmee wel 'kapstokken' aangereikt, eigen klemtonen van wie nog dicht bij de historische Jezus geleefd hebben en die ook al hun eigen geloof hiermee willen overdragen. Kapstokken waar je je eigen verhaal kan aan ophangen en toetsen. En is dat nu niet juist waar we als volgelingen van die Jezus Christus worden toe uitgenodigd? Daardoor kunnen we de dag van vandaag eigentijds 'in zijn voetsporen treden'.
Er is werk aan de winkel!

Rika Van Kersschaever

Aankondiging stille wandeling op zondag 27 september 2020

Thema: Herfst, schoonheid en vergankelijkheid.

Praktisch: Zondag 27/9 om 16 uur, we komen samen op de parking van de Speelberg aan de Weertsedreef (ter hoogte van het kruispunt met de Herculesdreef) te Sint-Joris-Weert.
Let op: deze keer om 16 uur ipv 18 uur.

We wandelen richting DE KLUIS, naar de openluchtkapel. Daar hebben wij een meditatiemoment.
Zoals vorige keer wandelen wij in stilte op de heenweg.
Jan De Smet is weer onze gids.
We wandelen aan een rustig tempo en zijn terug op de parking rond 17.30 uur.

Inschrijven via mail naar: info@filosofenfontein.be of telefoneren kan ook naar: 0475/681181

Anne-Lieze

Op e-pero bij Anne-Lieze

Waar kan je nog, in deze coronatijd, gezellig naar een receptie gaan?

Ik weet niet in welke kringen u zich verwijlt, maar ik kan enkel nog na een opentuinkerkviering, een glaasje achterover slaan. Een gezellig onderonsje hebben met 'zoekende' zielen. Want dat zijn wij. Daar werd ik mij nog eens terdege van bewust na de viering op het terras in Het Schrijn onder leiding van Ria Verschueren.

"Waar draait het nu eigenlijk allemaal om?" was haar dringende vraag.

"Vernieuwen, ja, maar hoe? Wie wijst ons de weg …?"

Dat is wel even slikken. Ben ik een zoekende, maar eerder misschien wel een verloren ziel? Ik voel mij wel thuis in een veldhospitaal! De metafoor van de nieuwe kerk, die Thomas Halik gebruikt.

We doen het niet zo slecht in Filosofenfontein, troost Ria nog. Dat is waar.

Ria doet nog een voorstel: "Laten wij ons aansluiten bij de jongeren die met solidaire initiatieven komen."

"Laten wij ons aansluiten met de rijkdom van onze ziel", en hier citeer ik Marcel.

Maar ik heb ook een bedenking.
De rust die ons de afgelopen maanden gegeven werd, deed mij ook veel deugd. De behoefte om te mogen rusten, om oud te mogen zijn, voel ik steeds sterker. Mij bezighouden met mijn einde geeft vrede. Het genieten van 'een rustige oude dag' klinkt als muziek in mijn oren.

Maar, dit lijkt mij weer de moeite waard om mee te doen, een oproep van RIKOLTO (zie hieronder), die deze week in mijn mailbox zat.

Anne-Lieze

Fragmenten uit de mail van de mailbox

'… Ik wil u daarom - namens ons allemaal - hartelijk bedanken. Bedanken, maar ook oproepen om ons te blijven steunen.
Goed eten is een recht, voor iedereen. *De noodzaak daarvan is scherper dan ooit. Wij vechten voor dit recht door in de eerste plaats jongeren toegang te geven tot voedzame maaltijden. Zo zijn scholen de hefboom bij uitstek als je iedereen wil bereiken zonder onderscheid te maken in klassen en standen. … Er zijn immers oplossingen voor het wereldwijde probleem van de lege brooddozen. We maken er werk van!*
Jonge mensen moeten daarnaast meer kansen krijgen om actief te worden *in de landbouw- en voedingssector van morgen. De gemiddelde leeftijd van boeren stijgt nog steeds. Dus meer jongeren moeten hun weg vinden. … Deze aanpak heeft impact op de jongeren zelf, maar ook op hun gezin, hun gemeenschap en land. Lees het verhaal van Jorge op onze website.*
Jongeren hoeven niet het kind van de rekening te zijn. *Integendeel, ze hebben hun én onze toekomst in handen. Samen vullen we hun rugzak met kennis, inspiratie en goesting. Voor hen voeren we dit jaar campagne. Misschien wel de meest uitdagende campagne uit de geschiedenis van Vredeseilanden/Rikolto. Ik nodig u alvast graag uit om hierover met ons van gedachte te wisselen in één van onze Rikolto Café's dit najaar. U kan zich inschrijven via deze link.*

Wat deze pandemie, economische recessie, klimaatuitdaging ons ook brengt …
Wij geloven dat goed eten voor iedereen een basisrecht is en dat we deze droom kunnen realiseren. We timmeren aan alle nodige paden en blijven dat doen.

Wij beginnen aan een ongezien uitdagend najaar. Ik wens u het allerbeste en hoop dat onze paden snel opnieuw kruisen.'

Jan Wyckaert, Directeur Rikolto (Vredeseilanden) in België
PS: De overheid beloont uw gift aan Rikolto in 2020 - uitzonderlijk - met 60% fiscaal voordeel. Een gift van €100 kost u zo slechts €40.

'Wat eten we morgen?'

Hoe zullen grote steden het recht op goed eten waarborgen voor hun snel groeiende bevolking? In het boek van Rikolto 'Wat eten we morgen?' vertellen drie journalisten van Eos Tracé verhalen uit 9 internationale steden. Zij interviewden er meer dan 130 mensen en ontdekten initiatieven die veiliger, gezonder en duurzamer voedsel toegankelijk maken voor iedereen.

Dit boek kan je downloaden via deze link 'Wat eten we morgen?'

Jacqueline

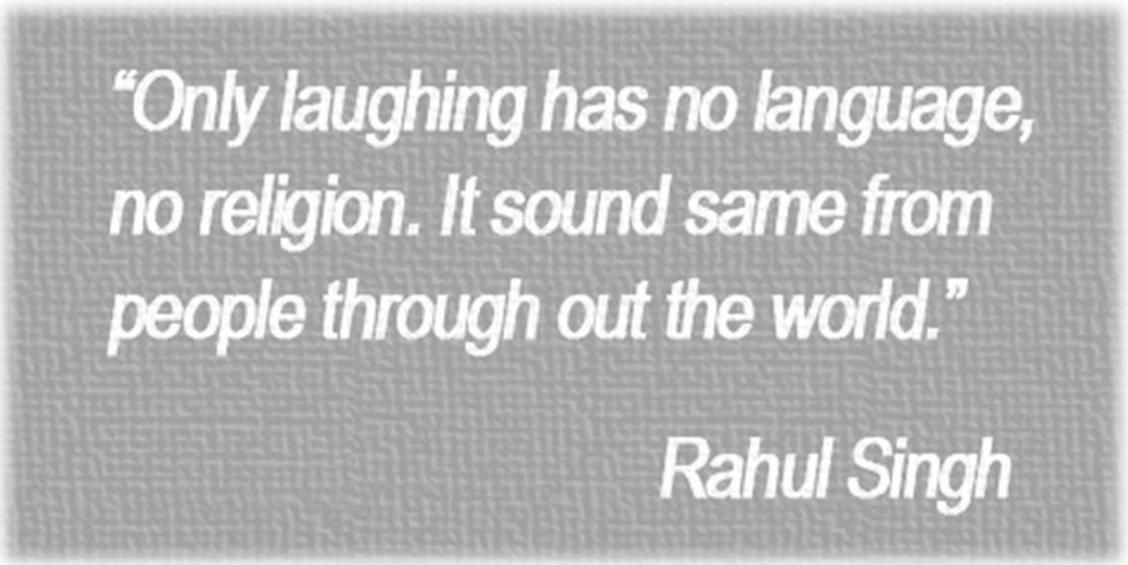

EEN HARTELIJKE OMHELZING VOOR IEDEREEN

Vervolgverhaal over de kunstwerken van Simone Reynders.

Wandtapijt: Hooglied/Canticum Canticorum (1999 - 105/95cm)
https://simone-reynders.be/index.html

Het Hooglied of Lied der liederen is één van de meest poëtische boeken uit het oude testament, dat toegeschreven wordt aan koning David. Vermoedelijk werden de liederen uit dit boek vooral gezongen bij bruiloftsfeesten. Ze geven de ideale liefde weer tussen man en vrouw en worden daarom tegenwoordig ook nog vaak gebruikt.

Simone werkte dit thema uit in een wandtapijt en baseerde zich hiervoor op de mythische afbeelding uit de Codex Manesse.
De Codex Manesse is een geïllustreerd verzamelboek: een bloemlezing uit twee eeuwen Duitse literatuur (periode 1170 tot 1330) waarin de liefde wordt bezongen in een taal van symbolen. Hij bevat teksten van 140 zogenaamde 'Minnesänger' en is zo de belangrijkste bron voor onze kennis van de Middelhoogduitse liefdeslyriek. De verzameling opent met gedichten van keizer Hendrik VI van het Heilige Roomse Rijk, dan volgen koningen, hertogen, markgraven, graven, baronnen, hofdignitarissen en tenslotte het gewone volk.

De inspiratie van de afbeelding vond Simone in het boek 'Middeleeuwse minnekunst' van Michael Camille.

Griet Vanden Berghe

Hoe zou het nog zijn met … de tuin?

Hoe zou het nog zijn met de tuin? Je vraagt het je wel eens af als je terugkomt van een verre reis of een lange vakantie. Het gras fel gegroeid? De moestuin verwilderd? Het pad overwoekerd? Hier en daar een beeldje scheefgezakt? Natuur die haar eigen gang is kunnen gaan ...

Met deze mijmeringen betrad ik vorige zondag na een lange tijd het domein van Filosofenfontein. Hoe zou de tuin er bijliggen na zovele maanden? Hoe kon het dat ik het in deze cursiefjes nog niet over de tuin gehad heb? Meer nog dan aan de bel, de gong, de stoelen ... denk je aan de tuin als het gaat over Filosofenfontein. Op een unieke manier draagt die tuin bij aan het samenkomen en vieren in gemeenschap.

Het leven in de tuin is blijven doorgaan. Alles op zijn eigen manier en in zijn volle schoonheid. De beukenbomen en de grauwe els, die je normaal enkel in bergstreken of in Noord-Europa vindt, maar die in Filosofenfontein staat als een zeldzame parel. De majestueuze plataan aan de rand van de boskant van de tuin. De moerascypressen aan de waterkant. En natuurlijk, de vijver met de fontein en de bronnen die de hele tijd zijn blijven stromen. Tuin, vijver en bronnen, we kunnen ze gemakkelijk zien als symbolen voor de verscheidenheid, rijkdom en levenskracht van onze gemeenschap.

Hoe mooi was het op die prachtige zondagmorgen vorige week weer het domein te kunnen betreden! Hoe sprekend plots werd de poëzie op het bord aan de ingang van het domein: ‘De tuin is zwanger van symbolen, de tuin is een metafoor van het leven. In de tuin kan men zich verbergen of kan men verdwalen. Je zoekt de tuin op om alleen te zijn. In de tuin geef je je gevoelens de vrije loop. De tuin is een vruchtbare plaats.’

Tekst en foto: Frank Cuypers, met medewerking van Jan De Smet

Informatie en interessante weetjes

'Houd afstand, raak me aan'

Dit titelt Paul Verhaeghe in zijn laatste boek. Paul Verhaeghe is doctor in de klinische psychologie en hoogleraar aan de Universiteit Gent.

Hij sluit af met: 'Wat ik vrees is dat het vertrouwen en de angst voor de ander zullen toenemen, (…) Wat ik hoop is dat we kiezen voor wat ons leven tot leven maakt, met het morsige dat erbij hoort. Wat we moeten doen is een veilige manier vinden om elkaar stevig te omhelzen.'

Naar deze mooie uitspraken wordt verwezen in de nieuwsbrief van de BRUG in Lier.

Anne-Lieze

"Goed dat jullie er zijn": doe de deuren van de kerk open

Dit is de titel van een knap artikel uit het Nederlandse tijdschrift 'Het goede leven'.

Daarin wordt onder meer vermeld:
'Het aantal bezoekers en gesprekken op de inloop-middagen overtreft het aantal bezoekers van de reguliere vieringen. Met relatief geringe inspanningen krijgen eeuwenoude monumenten een groot bereik. Je hoeft alleen maar de deur open te zetten. Althans dat lijkt zo. '
'Zonder vrijwilligers kan de kerk niet open …'
'Juist in de afgelopen maanden krijgen zij meer dan ooit te horen: "Goed dat jullie er zijn".'

Het volledige artikel is te lezen op de volgende link:
https://www.hetgoedeleven.nl/artikelen/goed-dat-jullie-er-zijn-doe-de-deuren-van-de-kerk-open

Rika Van Kersschaever

Zorgen voor morgen, zorgen voor jezelf

Last van stress, depressie, angst, …. De Vlaamse Overheid heeft een website gemaakt waar ze een zestal tips geven om mee aan de slag te gaan.

Dit kan je vinden op zorgen voor morgen, check jezelf.

Jacqueline

Filmtip van Jacques

Hope Gap

Deze maand wordt 'Hope Gap' vertoond in Cinema Zed. Nu we terug veilig kunnen vieren in de kapel, mogen we met gerust gemoed ook naar de filmzaal, dacht ik zo.

Hope Gap, gemaakt door de Engelse William Nicholson gaat over een koppel dat na 29 jaar samen, uiteenvalt.

Grace (!) is een nogal explosieve en sarcastische echtgenote. Edward een eerder sullige, duffe leraar die de conflicten liever uit de weg gaat, dan erop in te gaan.

De enige zoon, die het huis al had verlaten, is er niet alleen getuige van, maar wordt door beide ‘partijen’ als boodschapper, bemiddelaar en toeverlaat aangeklampt door beide ouders.

Een nogal herkenbaar gegeven in deze tijden van scheidingen en relatiebreuken, maar tevens voor elke man/vrouwrelatie. Het zo moeilijk te vinden evenwicht tussen eigenheid en samenhorigheid en het blijvende anders-zijn van man en vrouw.

Ik interpreteerde ooit het beeld van de schepping, waarbij God de vrouw schiep uit de man, dat bij de rib die God hem ontvreemdde ook zijn hart is meeverhuisd. Ik concludeerde dat ‘zij bestaat uit wat hem nu ontbreekt’.

Over ‘zijn’ onmacht om gevoelens te uiten en ‘haar’ teleurstellingen hierover, gaat de film; over hoe je dan verder moet wanneer één van beiden er de brui aan geeft en hoe je daar als zoon in wordt meegesleurd.

De acteurs zijn uitstekend, evenals de levendige dialogen en de fotografie.

Een laatste argument om te gaan zien, zijn de vele verwijzingen naar gedichten van mensen die verwoorden wat ze ‘voor’ ons hebben meegemaakt en die je het gevoel geven ‘dat je hier al eens bent geweest’.

Nog op 11, 14, 16, 21, 22 en 24 september in Cinema Zed-Vesalius

Jacques Perquy

INSPIRATIE & BEZINNING in homilieën voor vandaag

Enkele van de 20 behandelde thema’s in dit boek zijn:
Is er leven na de dood? Onze christelijke nieuwjaarswensen. Het masker van carnaval en de vasten. Eerst geloven, dan zien. Jezus is een rare gast. De vakantie en ... God. Hebben wij nog een houvast?

Fragment uit een thema: Hebben wij nog een houvast? (Joh 6,68)
Er is zoveel veranderd en er verandert nog voortdurend zoveel en dit zowel in de wereld als in de Kerk. Onlangs hoorde ik nog iemand humoristisch zeggen: *"Moest kardinaal Van Roey nu terugkomen, hij viel zeker van 't verschieten onmiddellijk terug dood"*.
Wat de veranderingen betreft op het gebied van de liturgie, het geloof, de moraal en zelfs de dogma-inzichten stelt men dan soms de vraag: *"Wat moeten we nu nog geloven?"* en *"Hebben wij nog een houvast?"*

Wel, wanneer ik de vraag zo hoor stellen, vraag ik me toch af wat de vraagsteller eigenlijk bedoelt met het woord *'vast'*.

Een rots is vast, want zij beweegt niet. En zij beweegt niet omdat ze niet leeft. Dat is de vastheid van het levenloze, van de verstarring, van steeds weer hetzelfde omdat er niets gebeurt.

Er is daarentegen een zeer beweeglijke manier om *'vast'* te zijn. Bijvoorbeeld: van een kapitein ter zee wordt verwacht dat hij *'vaste'* koers houdt. Hij mag niet afwijken, maar vooral mag hij zijn schip niet onbeweeglijk ter plaatse laten liggen. Hij moet varen! Hij moet vooruit! Wanneer er stormen opsteken, zal het enorm veel energie en *'vasthoudendheid'* vergen om *'vaste'* koers te houden.

Welnu, deze twee beelden worden gebruikt voor de Kerk. Zij is *'steenrots'* en zij is de *'boot'* die de golven dreigen te overspoelen. Tegenwoordig beginnen we beter de Kerk te zien, niet zozeer als *'steenrots'*, maar als *'boot'* die varen moet.

Wanneer wij *houvast* zoeken in uiterlijke voorschriften, dan bouwen we juist op drijfzand; want die veranderen toch. Er is slechts iets dat blijft, of juister: er is slechts Iemand die dezelfde is gisteren, vandaag en in eeuwigheid. Dat is Jezus Christus, de verrezen en levende Heer. *Hij is onze houvast!* Ons kompas moet dus steeds wijzen naar Jezus, opdat onze levensboot *'vaste'* koers zou houden naar Hem toe. Met andere woorden: *onze houvast is ons geloof in de Heer Jezus*.

En 'geloven' is ons aan Jezus Christus toevertrouwen en dit met heel ons wezen. 'Geloven' is ons leven inzetten op het woord van de Heer, zoals Petrus antwoordde aan Jezus nadat Hij aan Zijn leerlingen over 'het levende brood' had gesproken en hen de vraag stelde: *"Wilt ook gij soms weggaan?"* (Joh 6, 67), waarop Petrus zei: *"Heer, naar wie zouden wij gaan? Uw woorden zijn woorden van eeuwig leven"* (Joh 6, 68).

Door van ons leven *'het schoonste en het beste'* te willen maken - zoals Jezus van Nazareth dat gedaan heeft - zo vinden wij in Hem onze beste *'houvast'*.

Het boek *'Inspiratie en bezinning in homilieën voor vandaag'* is thans verkrijgbaar bij de auteur aan 12 euro + 4 euro verzendkosten. Te bestellen bij Mark Cornelis, Minderbroedersstraat 9/21 te 3000 Leuven via e-mailadres cornelis.mark@telenet.be of telefoon 016/796305.

Mark Cornelis

En tot slot

Hieronder een gedicht, dat vorig jaar geschreven werd door Zr. Rosa Olaerts en dat misschien bij de start van het nieuwe werk- en schooljaar mogelijk iets betekenen kan ...
De foto werd ook ingestuurd door haar en is van de heide in Zonhoven, waar zij woont.

OPNIEUW BEGINNEN

Zoveel moet losgelaten worden
van wat ik hier wel denk te zijn:
herinneringen, dromen, plannen,
soms iets van vreugde of van pijn,

om nieuw te vinden in de morgen
van wat die dag ook brengen zal:
ontmoetingen, verhalen, vragen
en ook weer kansen zonder tal;

want leven is steeds herbeginnen,
is nooit voorgoed het antwoord zien,
maar daardoor zo oneindig kostbaar
dat ik het niet begrijp misschien

en steeds opnieuw mijn weg moet zoeken,
maar vonkjes licht zijn overal;
durf ik te zien met heldere ogen
naar de signalen zonder tal?

Adeleyd

